Λύσις αἰνιγματώδης

τοῦ ἐν τῷ 20 Φυλλαδίῳ τῆς Πανδώρας Αἰνίγματος.

«Τῶν γρίφων ἡ ζήτησις οὐκ ἀλλοτρία φιλοσοφίας ἐστι.»
[Κλέαρχος παρ' Ἀθην. Δειπνοσ.]

Εἰς τέσσαρα τὸ σῶμά μου
Ἐν πρώτοις διαιρεῖται,
Καὶ εἰς ἐννέα ἔπειτα
Τὸ ὅλον μου μετρεῖται.

Τὴν κάραν μου τὴν φλέγουσαν
Νὰ κόψῃς ἂν ἠξεύρῃς,
Τὸν ὀβολὸν 'ποῦ ἔκρυπτα
Ὡς τώρα θενὰ εὕρῃς.

Καὶ ἂν εἰς πῦρ τὸν ῥίψωσιν
Αἱ χεῖρες ῥωμαλέου,
Θενὰ μὲ ἴδουν πάραυτα
Νὰ γεννηθῶ ἐκ νέου.

Ἂν ἓν μὲ δώσῃς ὕψιλον
Στοὺς πόδας μου νὰ σπείρω,
Θενὰ μὲ ἴδῃς ῥοβολοῦν
Τὸ πυ μαζῆ νὰ σύρω.

Τρεῖς ἀδελφοὶ καὶ σύντροφοι
Τὴν κάραν μου στολίζουν,
Καὶ ἄλλοι τρεῖς αἰώνια
Τοὺς πόδας μου στηρίζουν.

Ἐὰν τὰ δύω πρῶτά μου
Μέ τ' ἄλλα συμφωνήσουν,
Τὰ τρία τελευταῖά μου,
Τὴν Πύλον θενὰ κτίσουν.

Καὶ τότ' ἐνῷ ἀκέφαλον
Καὶ ἄπουν θενὰ σπαίρω,
Πόδας θὰ κράζω δότε μοι
Τὸν Ῥοβοὰμ νὰ φέρω.

Αὐτὰ σὲ δίδει, φίλε μου,
Τὸ ὄνομά μου μόνον·
Ἐγὼ δὲν δίδω τίποτε
Παρὰ τὸν μαῦρον φόνον.

Ἐνῶ φονεὺς εἶμ' ἄγριος,
Μὲ θέλουν φίλον ὅλοι.
Χωρὶς ἐμοῦ εἶν' ἄψυχοι
Καὶ οἱ στρατοὶ κ' οἱ στόλοι.

Τὸν Φλέτσαν καὶ τὸν Βότσαρην
Ἐδόξασα πρὸ χρόνων,
Κ' εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔστησα
Ἐλευθερίας θρόνον.

Καὶ τώρα ἂν οἱ Ἕλληνες
Θελήσουν νὰ μεθλάβουν,
Οἱ θρῆνοι καὶ τὰ δάκρυα
Τῶν ἀδελφῶν των παύουν.

Ἐν Ἀθήναις. *Σ.Κ.Κ.*

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ποῖον εἶμαι τὸ γνωρίζεις
Τί, ἐπίσης τὸ ἠξεύρεις.
Ὅπου ῥίψῃς ἐν σου βλέμμα,
Εἶνε εὐκολον νὰ μ' εὕρῃς.

Δύω φίλοι ἀδελφοί μου
Συμφωνοῦν, τὰ συμβιβάζουν,
Καὶ εἰς τὰς αὐλὰς τῶν ξένων
Κάθηνται καὶ μὲ φωνάζουν.

Μὲ τοὺς εὐλαβεῖς μ' ἀκούουν
Καὶ μὲ βλέπουσι κυρίως.
Μ' εὐεργέτην πλὴν κανένα
Δὲν μὲ βλέπουσι τελείως.

Εὐαγγέλια ὁ Μάρκος
Καὶ ὁ Ἰωάννης ἔχουν.
Κ' εἰς αὐτὰ μ' ἀκούουν τάντα
Ὅσοι ἄνθρωποι προσέχουν.

Μετὰ διαβόλων τρέχω
Καὶ μετὰ τῶν βρυκολάκων,
Καὶ φωνάζω ποῖον εἶμαι
Ἀπὸ τ' ἄκρα τῶν αὐλάκων.

Εἰς τὴν κολυμβήθραν μέσα
Μ' ἄλλους δέκα ἐβαπτίσθην.
Μὲ χριστιανὸν κανένα
Πώποτε δὲν ἐσχετίσθην.

Φεύγω πάντοτε τοὺς ναύτας·
Τοὺς ναύαρχους φίλους ἔχω·
Εἰς τὰ πλοῖά των δὲν εἶμαι·
Μὲ τὰς λέμβους ὅλας τρέχω.

Ποῖον εἶμαι, σὲ τὸ λέγει
Ἐν ἀρχῇ ὁ Εὐριπίδης.
Ἤκουσες; πλὴν μὴ ζητήσῃς
Ἐν αὐτῷ καὶ νὰ μὲ ἴδῃς.

Δυσκολεύεσαι ἀκόμη!
Ἔμβα νὰ ἰδῇς ποῦ κεῖμαι.
Κι' ἂν φωνάξῃς, «σ' εὗρον σ' εὗρον»,
Δὶς θ' ἀκούσῃς ποῖον εἶμαι.

Σ. Κ. Κ.

Σεκοῦνδος ὁ *φιλόσοφος ἐρωτηθεὶς, τί ἐστι γυνή, εἶπεν*

Ἀνδρὸς ναυάγιον,
Οἴκου ζάλη,
Ἀμαριμνίας ἐμπόδιον,
Βίου ἕλωσις,
Καθημερινὴ ζημία,
Ἀδιάλειπτος μάχη,
Πολυτεχνὴς πόλεμος,
Συνεστιώμενον θηρίον,
Συγκαθημένη μέριμνα,
Συμπλεκομένη λέαινα,
Κεκοσμημένη Σκύλλα,
Ζῶν πονηρὸν,
Ἀναγκαῖον κακόν.

Ἡ Πανδώρα διαμαρτύρεται κατὰ Σεκούνδου τοῦ φιλοσόφου.